

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/25/2012
Identifikačné číslo spisu:	1012200729
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1012200729.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: G. F. Q., štátny príslušník Afganskej islamskej republiky (ďalej len Afganistan), v zahraničí naposledy bytom: obec R., mesto R., provincia X., Afganistan, posledné známe miesto pobytu na území SR: Pobytový tábor Rohovce, t.č. miesto pobytu neznáme, zastúpený JUDr. Katarínou Boháčovou, právnu poradkyňou Spoločnosti ľudí dobrej vôle, Mäsiarska 13, Košice, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-584-35/PO-Ž-2011 zo dňa 28. februára 2012, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/29/2012-28 zo dňa 15. augusta 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/29/2012-28 zo dňa 15. augusta 2012, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-584-35/PO-Ž-2011 zo dňa 28. februára 2012, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu. O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

Námietku navrhovateľa o nedostatočne zistenom stave veci, osobitne vo vzťahu k zisteniu veku navrhovateľa krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Odporca dospel na základe výpovedí navrhovateľa k názoru, že ním udávaný vek je sporný, a preto pristúpil k určeniu veku röntgenologickým vyšetrením. Pretože výsledok lekárskeho vyšetrenia bol jednoznačný, nebol dôvod vo veci vykonať ďalšie dokazovanie, teda ani nariadiť znalecké dokazovanie. Navyše aj sám navrhovateľ a jeho zástupkyňa rešpektovali ustálenie veku navrhovateľa na 18 a viac rokov. Výplýva to aj z toho, že navrhovateľ sám udelil plnomocenstvo na zastupovanie, a požiadal o ukončenie pobytu v Detskom domove pre

maloletých bez sprievodu F. K. a bol presunutý do záchytného tábora odporcu v F..

Ako dôvodnú neuznal krajský súd ani námietku, že zlé bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa je možné chápať ako vážne a individuálne ohrozenie života z dôvodu svojvoľného násillia. Odporca sa podrobne zaoberal rozborom aktuálnej bezpečnostnej situácie v Afganistane a správne poukázal na skutočnosť, že existuje celý rad provincií, v ktorých je bezpečnostná situácia relatívne dobrá, napríklad aj v provincii Kabul. Ak aj bezpečnostná situácia v niektorých provinciách Afganistanu vylučuje návrat do týchto oblastí, pokiaľ existuje reálna možnosť bezpečného návratu do viacerých provincií tohto štátu, nie je na mieste poskytnutie doplnkovej ochrany z dôvodu aktuálne zistenej bezpečnostnej situácie.

Proti tomu rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojej zástupkyne včas odvolanie, pretože nesúhlasí o obsahom rozhodnutia, nakoľko podľa jej názoru navrhovateľ spĺňa podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany z dôvodu vážneho bezprávia. Skutočný stav veci považuje za nedostatočne zistený, najmä pokiaľ ide o otázku zistenia veku navrhovateľa. Navrhovateľ požiadal o azyl ako maloletý, v jeho mene žiadosť podal opatrovník - Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín. V priebehu azylového konania nariadil odporca vyšetrenie veku u navrhovateľa, pričom na základe výsledkov bol vyhodnotený ako plnoletý. Od predloženia výsledkov vyšetrení s ním odporca konal ako s plnoletým. Nesúhlasí s vyjadrením krajského súdu, že navrhovateľ i jeho zástupkyňa rešpektovali ustálenie veku navrhovateľa na 18 a viac rokov. Po vyhodnotení jeho veku, nemal navrhovateľ žiadnu právnu možnosť, ako túto skutočnosť napadnúť. Z informácií o Afganistane vyplýva, že bezpečnostná situácia je veľmi zlá a jeho život je preto ohrozený. Ďalej uviedla, že v rovnakom období bola doplnková ochrana poskytnutá v podobnom prípade osobe pochádzajúcej z provincie susediacej z provinciou Kabul. Ani jedna z týchto provincií nepatrila v uvedenom čase na zoznam provincií, v ktorých je riziko vážneho bezprávia vo forme neselektívneho násillia. Došlo tu preto k rozporu s ustanovením § 3 ods. 4 správneho poriadku.

Žiadala preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec sa mu vracia na nové konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok krajského súdu. Poukázal na to, že súčasný pobyt navrhovateľa mu nie je známy, pretože dňa 20. februára 2012 bez povolenia opustil pobytový tábor v N..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. decembra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.
(ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a/ do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.
(ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (správa bezpečnostného úradu pre afganské mimovládne organizácie ANSO uverejnená na internetovej stránke http://www.ngosafety.org/store/files/ANSO%20Q4_%202011.pdf, materiál „Afganistan“ vedený v internej databáze migračného úradu pod č.p.: MU-ODZS-2012/000122-005 zo dňa 16. januára 2012, materiál „Afganistan“ vedený v internej databáze migračného úradu pod č.p.: MU-ODZS-2011/000-002 zo dňa 12. októbra 2011, materiál „Krajina Afganistan“ vedený v internej databáze migračného úradu pod č.p.: MU-ODZS-2011/000666-002 zo dňa 11. októbra 2011), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Z administratívnych spisov vyplýva, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky 1. decembra 2011 z ekonomických dôvodov a z obavy o svoj život, pre rodinné nezhody kvôli majetku.

V priebehu azylového konania bolo zabezpečené vykonanie lekárskeho vyšetrenia na určenie veku navrhovateľa, kde bol na základe röntgenového nálezu stanovený vek na 18 a viac rokov.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 12. decembra 2011 navrhovateľ cestoval z Iránu, cez Turecko, Grécko, Srbsko až na Slovensko, kde ho zadržala polícia.

Na výzvu, aby uviedol všetky dôvody, pre ktoré sa rozhodol požiadať o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR navrhovateľ uviedol, že za ním, jeho sestrou a babkou prišli jeho nevlastní bratia a vyhrážali sa, že ak sa nevzdajú pozemkov po otcovi, zle skončia. Bolo to asi 2 mesiace po smrti otca, ktorého zastrelili. Babka preto rozhodla, že opustia Afganistan. Políciu o pomoc nežiadal, pretože jeho bratia pochádzajú z majetnejšej rodiny a polícia by aj tak nekonala. Navyše sa mu bratia vyhrážali, že ak sa obráti na políciu, tak ho zabijú. Nad inými časťami Afganistanu nerozmýšľali, pretože nikde inde nemajú rodinu ani informácie o týchto oblastiach. A nevlastní bratia sa mu vyhrážali, že, ak odíde do inej časti Afganistanu, tak ho zabijú. V prípade návratu sa obáva toho, že sa nemá ku komu vrátiť a hrozilo by mu nebezpečenstvo zo strany nevlastných súrodencov.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že nebol členom politickej strany, hnutia alebo inej organizácie a v Afganistane nebol trestne stíhaný, ani nemal problémy s políciou.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky tým, že v jeho prípade nebola preukázaná opodstatnenosť jeho obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o

právnom postavení utečencov a zákon o azyle. Je zrejmé, že navrhovateľ v krajine pôvodu nečelil žiadnym problémom zo strany polície, armády či iných zložiek štátu, ani zo strany neštátnych pôvodcov, ktoré by mohlo byť považované za prenasledovanie v zmysle § 2 písm. e/ bod 3 zákona o azyle. V zmysle definície prenasledovania podľa § 2 písm. d/ zákona o azyle možno vylúčiť, že údajné návštevy zo strany jeho troch nevlastných bratov, ktorí za použitia vyhrážok chceli od navrhovateľa, aby im prenechal otcovské pozemky, predstavujú závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv. Okrem subjektívneho prvku jeho strachu z prenasledovania, teda strachu zo svojich nevlastných bratov, chýba tu objektívny prvok odôvodnenosti jeho strachu v zmysle Ženevského dohovoru a zákona o azyle. Dôvody jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu nevychádzajú z dôvodov uvedených v Dohovore a ani v zákone o azyle.

Odporca ďalej skonštatoval, že navrhovateľ si vyberal krajinu, v ktorej by sa chcel usadiť podľa ekonomického charakteru, resp. podľa toho, kde čo najľahšie získa pobyt. Nehľadal útočisko pred bezprostredne hroziacou perzekúciou.

K röntgenovému vyšetreniu navrhovateľovej ruky a zápästia odporca uviedol, že ide o štandardnú metódu určovania kostného veku jedinca, v klinickej praxi sa používa najčastejšie. Kostný vek je najrešpektovanejším, široko používaným a relatívne presným kritériom biologického veku organizmu. Ide o jediný ukazovateľ dosiahnutého stupňa telesného vývinu použiteľný od narodenia do dospelosti. Spájanie jeho fyzického veku s jeho mentálnou vyspelosťou vyhodnotil odporca ako irelevantné. Ide o svojprávnu osobu, plne zodpovednú za seba a svoje činy.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany, teda či sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

Pokiaľ ide o uloženie trestu smrti alebo jeho výkonu, toto možno vylúčiť, keďže nemal problémy so žiadnymi štátnymi orgánmi, bezpečnostnými či inými zložkami štátu a nebol nikdy trestne stíhaný ani väznený.

Pokiaľ ide o mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, ani toto mu nehrozí zo strany štátu ani neštátnych pôvodcov. Dôvody, prečo opustil krajinu súvisia s rodinnými spormi o pozemky, ktoré si mal navrhovateľ riešiť sám v krajine pôvodu prostredníctvom príslušných orgánov. Vzhľadom na to, že neexistuje objektívna príčina odôvodnenosti jeho strachu v zmysle Ženevského dohovoru a zákona o azyle, nie je možné hovoriť ani o hrozbe vážneho bezprávia vo forme mučenia alebo neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu.

Pokiaľ ide o vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, odporca skonštatoval, že ani toto nebolo naplnené. V Afganistane síce prebieha vnútroštátny konflikt a celková bezpečnostná situácia sa v poslednom období zhoršila, odporca ale skonštatoval, že lokalizácia a intenzita konfliktu a útokov je v jednotlivých oblastiach rôzna. Provincia X., odkiaľ navrhovateľ pochádza, bola donedávna považovaná za jednu z najbezpečnejších oblastí Afganistanu od pádu Talibanu v roku 2001, a aj keď sa prítomnosť povstalcov v posledných mesiacoch rozšírila v niektorých okresoch provincie, celková situácia nie je chaotická ani všeobecne nestabilná. V prípade bezpečnostnej situácie v provincii Kábul nie je možné uplatniť ani rozsudok Európskeho súdneho dvora C-465/07, ktorý relevantné ustanovenia Smernice Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva, ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany. Navrhovateľ nebol v minulosti predmetom žiadneho prenasledovania alebo vážneho bezprávia a nebol ani vystavený priamym hrozbám takéhoto prenasledovania alebo takéhoto bezprávia. Je civilistom, pred opustením Afganistanu žijúcim v provincii Kábul, kde migračný úrad vyhodnotil predmetné ohrozenie v súvislosti s bezpečnostnou situáciou a vnútroštátnym ozbrojeným konfliktom, ako nediskriminačné. Nebolo teda preukázané, že by bol v prípade návratu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ako to vyplýva zo zákona o azyle.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom, ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania, ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

K odvolacím námietkam navrhovateľa, ktorý krajskému súdu vyčítal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť nasledujúce: Z ustanovenia § 8 zákona o azyle vyplýva, že účelom priznania azylu je poskytnúť ochranu tomu, kto je prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd alebo cíti oprávnenú (odôvodnenú) obavu z prenasledovania z dôvodov v zákone vymedzených. Aby mohla byť poskytnutá ochrana formou azylu, musí byť preukázané, že je nositeľom určitého presvedčenia (politického, náboženského, a podobne), pre ktoré je v krajine, ktorej občianstvo má (v krajine jeho posledného trvalého bydliska), reálne prenasledovaný, alebo je prenasledovaný z dôvodov príslušnosti k jasne vymedzenej sociálnej skupine, resp. má dôvodnú obavu, že by k takému prenasledovaniu mohlo v jeho prípade dôjsť. Pri zisťovaní skutkového stavu je pritom treba vychádzať z toho, či žiadateľ o azyl v konaní uniesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom prípade dospel k záveru, že navrhovateľ v správnom konaní neunesol bremeno tvrdenia, ani bremeno dôkazné a nezdieľal názor navrhovateľa, že odporca a následne aj krajský súd v konaní neúplne zistili skutkový stav.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní administratívneho spisu odporcu, ako aj spisu krajského súdu zistil, že odporca pri zisťovaní skutkového stavu veci postupoval dôsledne a starostlivo, obstaral dostatok informácií o krajine pôvodu navrhovateľa, lekárske vyšetrenie kvôli určeniu veku navrhovateľa, tvrdenia navrhovateľa s týmito informáciami porovnal a mohol tak vo veci urobiť autoritatívny záver. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by odporca, resp. krajský súd k niektorým podkladom predloženým navrhovateľom neprihliadol. Vek navrhovateľa bol lekárske vyšetrením jednoznačne preukázaný a ustálený. Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že situáciu v krajine jeho pôvodu dostatočne zistil a popísal s odkazom na zdroje, z ktorých informácie čerpal. Za týchto okolností nie je možné tvrdiť, že by odporcom vykonané dokazovanie bolo nedostatočné a nebolo by možné na základe zisteného skutkového stavu veci rozhodnúť. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu je zrejmé, akým spôsobom odporca konfrontoval údaje navrhovateľa s informáciami o krajine jeho pôvodu a na základe akých skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre udelenie azylu a poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle. Z administratívneho spisu odporcu je ďalej zrejmé, že navrhovateľovi bolo umožnené oboznámiť sa s obsahom spisu a tým aj vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne pochybenie pri zisťovaní a hodnotení skutkového stavu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského

súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, lebo jeho dôvody odporca nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa vysporiadal dostatočne so všetkými námietkami navrhovateľa, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne námietky a stotožňuje sa so záverom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu je vecne správne.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.